

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 175

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְמֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ"

'לשאוף רק אל האמת'

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

דברים נפלאים אלו כתב רבנו חיים מוואלאזין זצ"ל, תלמידו המובהק של הגר"א זצ"ל ואלה דבריו בספרו הרם והנישא 'רוח חיים' (על אבות ה מג) כתוב במשלי: **"מתהלך בתמו צדיק אשרי בניו אחריו"** (משלי כ ז) נשים נא לב ונראה איך הגר"ח מבארו. 'כי כמה מדות שהצדיק טרח ויגע להשיגם, לבניו אחריו,

המה כמו טבע מוטבע ובקצת יגיעה, יגיעו לזה.

לכאורה דברים פשוטים המה המלים הקצרות הללו ואפשר לעבור עליהם במרוצה ולא להרגיש בהם כלום, אך לא כן הוא, דברים הללו עומדים ברומו של עולם וזה כל האדם, בכל מצב שיהיה הוא בעל בחירה ובחירתו תמיד בנקודה אחת אשר בה הוא כמסתפק, מה שאין כן למעלה ולמטה מנקודה זו, הוא למעלה מנקודת בחירתו בשעה זו, או למטה ממנה, אם תשתנה מדרגתו לטוב, אז נקודת בחירתו תתעלה ואם להיפך ח"ו אז להיפך.

למעלה מבחירתנו עתה, להתחנן לפני השי"ת למחול לנו על עון רגעים של בטול תורה! ולמטה מבחירתנו שלא יבוא יצה"ר לפתותנו לעשן סיגריה

המשך בעמ' 2 <<<

האמת מציאותו אמת ואי אפשר בשום פנים לצייר לנו דבר שאיננו אמת אלא רק אצל נברא, שמציאותו בהסתר והשקר עמו תמיד, אבל כלפי השי"ת הרי אין שום הסתר חס וחלילה ואין שום אפשרות להסתר ודבר שאינו אמת לאמיתו מכל צד לא יכנס לפני ה' ית' כלל!

ואם כן, מה זה שאנו מבקשים מהשי"ת שירחמנו בזכות אבותינו אהוביו, הלא לא יעשה ח"ו מה שאיננו נכון ע"פ משפט האמת? ואם חויבנו ע"פ האמת בדין ח"ו, איזה אמת יכול להיות ברחמים?

אמרו חז"ל: **'מאימתי תמה זכות אבות? אמר רב: 'מימות הושע בן בארי' (שבת נה.).** היו דורות אשר תמה זכות האבות, כמה תלוי ענין זה? אם בריחוק הדורות מן האבות?! או על פי גדר **'תמה זכות האבות'** הקדושים לבניהם?

הננו רגילים לחשוב כי בהיותנו בני אבותינו הקדושים בני אברהם יצחק ויעקב, אנחנו מיוחסים בעיני השם יתברך ולא ידון אותנו על פי מדת הדין כפי אמת המשפט, שהרי בני אוהביו אנחנו וראוי שירחם עלינו, להטות את דיננו לצד הטוב מפני אהבתו לבני אברהם יצחק ויעקב ואנחנו חושבים שזו היא הירושה

הגדולה אשר ירשנו מאבותינו הקדושים ענקי הרוח, אשר התקרבו להשי"ת יותר מכל אדם, דהיינו כי אם נעשה ככל אשר יחפוץ לבבנו, לא יעשה לנו ה' כלום, כי מיד נזכיר לו את אשר עשו אבותינו אהוביו וכל אשר חטאנו יהא מחול לנו ברגע, אבל האם באמת מובן הוא לנו הדבר הזה?

נתבונן נא; האם משפט נכון הוא שהדיין יטה את משפט בן אהובו מן הדין האמיתי וירחם עליו ואת האחר שלא הזדמן לו להולד אצל אהובו של הדיין, ישפוט על אותו החטא ממש כאשר חטא בו אוהבו ככל חומרת המשפט? איה הצדק והיחוס? האם רשאים להטות משפט ולרחם כשכיל אהבה? הלא כתוב בתורה: **"לא תטה משפט"** (דברים טז ט).

ועל כל זה הרי השי"ת הוא מקור

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וְמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךְ"

בשבת!.

והנה האבות המה לא יוכלו לבחור בעד בניהם כי כל אדם בוחר לעצמו, אבל מדרגת נקודת הבחירה תבוא לאדם מאבותיו ומחנכיו, מצאנו הרבה בני צדיקים שנעשו רשעים מפני שבחרו ויוסיפו לבחור ברע ויורידו את מדרגת בחירתם מזאת אשר הנחילם אביהם הצדיק, אך תחילת בחירתם היתה בנקודה אשר הכינו להם אבותיהם. ויותר מזה כי האבות מורישים ממדותיהם ורוחם לבניהם.

מוסיף הגר"ח זצ"ל וכותב: 'כמו שנראה בחוש שרבים מעמי הארץ שביהודים מוסרים את עצמם על קדוש השם והוא מוטבע בנו מאברהם אבינו שמסר נפשו ל"אור פְּשָׁדִים" על אמונתו, מה נפלא הוא כח מסירת נפש בעד רוחניות, בעד ה', בעד דברים שהיצר מתנגד להם, איך אפשר שאדם פשוט שלא הגיע עוד למדרגות רמות, ימסור נפשו וגם יקל לו הדבר הזה?! כן, לא היה יכול לעשות ככה, אבל ירושה היא לו מאברהם אבינו'.

וכן כל העשרה נסיונות, היו להישייר הדרך לפנינו. וכן התעוררות האדם פתאם ללכת אחרי הקדושה הוא מנסיון "לְךָ לְךָ". מה נפלא זה אלפיים שנה שגלינו מארצנו ואיך נשארה אהבתה בלבנו. כי אין זו לאומיות אצלנו כמו אצל העמים, כי אז כבר היתה ח"ו ארץ הקדושה שכוחה מלבותינו, כמו העמים שגלו זמן רב מארצם, אבל אהבה זו תלויה בקדושה שבארץ ההיא, ששם בה הקב"ה. ואותה קדושה דבוקה בנו, כי ירושה היא בנפשנו מאבינו אברהם שמסר נפשו לעמוד בנסיון של "לְךָ לְךָ".

עוד שם: 'וקבלתי פֶּל דְּעֵבְדִין מִן שְׂמִיא לְטִב' (ברכות קלא) מנסיון הרעב, שלא הרהר אחר מדותיו של הקב"ה וזה שאמר: "כִּי שָׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם וְרָשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בְרַעְיָה" (משלי כד טז) כי הצדיק אף אם יפול לא יחשוב כלל כי נופל הוא, כי קם הוא ועומד על עמדו ובאחת יפול הרשע כי למפלה יחשב ולא יחשוב זאת לתקומה להטיבו באחריתו. מי יודע פשר דבר עד כמה הדברים מגיעים, הלא נפלא הוא הפלא ופלא, מאין להם לישראל הכח הזה לעמוד למעלה מכל צרותיהם ולא להתיאש כלל, רק לקוות, הלא זו רק

ירושת אבות מאבותינו הק' שקבלו הכל באהבה'.

צאו וראו אם תמצאו ביהודי שעדיין יש בו ריח של ירושת האבות, אשר יאבד את עצמו לדעת ח"ו ואף אם סבלו רב מאד יחשוב שיהיה לו לכפרת עון, כי אבותינו הקדושים קנו דבקות לחיים הרוחניים שהיא דבקות אליו ית' ובהגיעם לזה השיגו כי כל אשר יעשה השי"ת, על פי מציאותם הפנימית, המעשים ההם רוחניים המה ובכל אופן שיהיו אין בהם שום רע ח"ו, כי לא יצא שום רע מה' יתברך שהוא מקור הטוב.

כח זה קנה אבינו אברהם אשר עמד בנסיון של רעב ועוד כמה צרות שאין דומה להם ולא נפל לבו בקרבו, כי ידע ברור אשר אך טוב וחסד הוא, מטובו של הקב"ה שאין גבול וקץ לטובותיו, העושר הגדול הזה הנחיל לנו אבינו ועל כן נמצא כח פנימי בלב עם ישראל, שלא יפול לבבם בקרבם מתוך כל הצרות שאין ספורות למו אשר נסבול זה אלפי שנים ובתוך תוכה של נפשנו נדע, כי כל זה הוא לטובתנו כי יהיה לנו שם ושארית.

הנה כלל כל הנסיונות הוא הכח הנפלא של השתעבדות הגופניות לנפש, ללחום כנגד היצר ולהכניעו, לעמוד בפנימיות הלב על נקודת האמת הטהורה ובלי הטעות עצמנו לנטות אל השקר כאלו הוא אמת, הכלל של כל אלה, כח הרבקות אל האמת, את היכולת הזאת גם כן ירשנו מאבותינו הקדושים.

והנה גם זולת הכח הזה, יש אשר יעשה אדם טובה ולפעמים גם טובה הרבה, אבל זה מפני שאין יצרו עומד מנגדו, אך לו יעמוד יצרו להלחם בו כי אז כרגע יפול בידו, על כן הרואה את כח התשובה בעצמו ללחום ביצרו ולשברו ולתקן את עצמו לבל יעשה עוד אשר כאלה בו, הנה יש לו מאותה העשירות הרוחנית הנפשית שירשנו מאבותינו.

ועתה הלא כל אחד ממנו יוכל לדעת, אם לא הפסיד את העושר הגדול אשר נחל מאברהם יצחק ויעקב אבותינו ומכל קדושינו מאז ועד עתה! ומה גדלה הסכלות (טפשות) של אותם אשר החליפו את ירושת אבותיהם העשירה, בגשמיות נמוכה שאין בה ממש ועוד יותר מזה כי טמאו את נפשותם בה ויהיו לכל ימי חייהם למס עובד וכל מצוקות החיים

ישלטו בהם ח"ו, לא יבינו ולא ישיגו בדעתם עצה איך להנצל.

אשרינו שזכינו לטעום מצוף מתק התורה הקדושה ונלמד בה יסודות כאלה לטוב לנו כל הימים, לחיות חיי נחת ועונג בעושר רוחני ובמתק ההתקרבות אליו ית', אשר נוכל לקוות על ידי זה כי נלמד לדעת את הטוב הפנימי שבכל מעשי ה' עמנו ונהיה מאושרים תמיד בכל מצב שיהיה ועוד נלמד איך להתרכז אל ההשגה הפנימית להדבק בנקודת האמת, לזכות לכח העיקרי כח שבירת היצר הרע.

וכאשר התברר לנו כל זה הנה יאיר לפנינו כל הענין כולו ונבין את גודל האמת אשר בכל משפטי התורה מתחילה ועד הסוף, הלא התבאר למעלה, כי ירשנו ירושה עשירה מאבותינו, הלא המה כחות הנפש והמדות הטובות אשר בהם נוכל להתרכז אל האמת ולעמוד כנגד היצר הרע ולחזור בתשובה. ועתה נגלה בזה עוד מעט ונראה נפלאות, הן זה אשר אמרנו הוא ענין 'זכות אבות' ממש, היינו: הכחות המביאים לידי זכות, שהוא קשר של כחות זכים המעמידים את האדם על האמת והצדק, שהם נקראים 'זכות אבות' אשר על ידם דבוקים אנו באבותינו, בהיותנו דבוקים במדותיהם שמסרו לנו.

וכיון שנמצאים בנו אותם המדות הטובות והכחות המעולים, אשר השי"ת יראה ברוחב ועומק חכמתו כי לא ניתק החבל בינינו לבין אבותינו הקדושים ועדיין יש תקוה כי נבחר בדרך התשובה לתקן את אשר עוינו, אזי הדין נותן, כי ירחמנו שופט כל הארץ ה', כי זכות אבותינו בידינו ויש תקוה לאחריתנו וזה הוא אשר יעורר את מדת הרחמים בזכות אבות ואם ח"ו תמה 'זכות אבות' מקרבנו, אז אין התעוררות ח"ו למדת הרחמים בדרך זו. הוא אשר אמרו חז"ל: שהיו דורות אשר בהם 'תמה זכות אבות'.

היוצא מזה כי עלינו לידבק במדות האבות הקדושים, מדות החסד והאמונה, היראה והאהבה, מדת ההתרכזות לשאוף רק אל האמת, מבלי להטעות את עצמנו על ידי פתווי היצר ולהשתוקק לידבק ברוחניות, כי אז לפי קטון ערכנו נביא אל תוך נפשנו את 'זכות אבות' וה' הטוב יתנהג עמנו במדת הרחמים, כה ירחם ה' את עמו במהרה ויזכנו לראות בישועתו ישועת ה'. (מכתב מאליהו א.) ■

מעשי גדולים

"וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכָה וְאֶגְדֹּלָה שְׁמִי וְהָיָה בְרָכָה"

מדוע לא נזכר גם משה, כמו האבות, בתפילת שמונה עשרה?

פעם אחת בא אל המהר"ל והחל ללגלג עליו. "ידוע לי" - אמר - "שהיהודים מזכירים שלש פעמים ביום, בתפילת שמונה עשרה, את שלשת אבותיהם, אברהם, יצחק ויעקב. ואם משה רבנו אכן הביא לכם את התורה והפך אתכם לעם הנבחר ביותר על פני היקום, מדוע אינכם מזכירים אותו בתפילת שמונה עשרה? שהיא כל כך חשובה?"
המהר"ל שהבין שכל כונתו של אותו כומר היא לנגח ולפגוע ביסודות האמונה היהודית, השיב לו כלאחר יד: "כי אמנם מן הראוי היה להזכיר את משה רבנו בתפילת שמונה עשרה, אבל מה לעשות שאצל משה נמצא פגם שהרי חותנו היה... כומר." ■

המדינות והחילות העצומים הכפופים לו. ובמלך מלכי המלכים? - היו מן הסתם צריכים להדגיש שכל העולם שייך לו וגם זה לא די לבטא את ההשתאות ממנו.
אבל רש"י אומר לא כך: "וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל" - זהו שאומרים אלוקי אברהם' עד כדי כך הגיעה חשיבותו של אברהם שכאשר רצה לרומם את הקב"ה לא אמרו שכל העולם כולו שלו אלא שהוא 'אלוקי אברהם'. שאברהם הוא עבד שלו.
בתקופתו של המהר"ל: היה כומר ידוע שחבריו היו מרננים עליו כי הוא יהודי וכדי להוציא את הטענה הזו מלבם נהג להתגרות ביהודים ולהציק להם בעיקר על אמונתם.

על הפסוק בפרשת השבוע אומר רש"י: "וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל" - זהו שאומרים אלוקי אברהם, "וְאַבְרָכָה" - זהו שאומרים אלוקי יצחק, "וְאֶגְדֹּלָה שְׁמִי" - זהו שאומרים אלוקי יעקב' (בראשית יב ב)
המגיד מדובנא הסביר את דבריו של רש"י, כמנהגו, בדרך משל: כשמספרים על אדם מן הישוב שעושרו מגיע למיליונים, הדבר מרשים מאד את השומע. אבל אם יאמרו את אותו הדבר על פריץ מפורסם? - בודאי שהדבר לא יעשה רושם. כדי להרשים צריך לספר כמה אחוזות יש לו וכמה עבדים. אצל מלך גם זה לא יספיק. כאן, צריך להפריז במספר הערים,

מחשבה

"זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריו המול לכם כל זכר" "אברהם קיים את כל התורה כולה רק במצוות מילה המתין לצווי"

בדרך אחרת: כל עוד אין עליו ציווי מפורש, לא זה בלבד שאין מצוה לימול אלא שיש כאן איסור שהרי אסור לאדם לחבול בעצמו.
אבל הגאון מוילנא נתן את ההסבר המופלא הבא: הכל יודעים כי 'דְאָמַר רַבִּי חֲנִינְיָא: גְדוֹל הַמְצוּהָ וְעוֹשֶׂה מִמֶּי שְׂאִינּוּ מְצוּהָ וְעוֹשֶׂה' (בבא קמא לח.). בשאר המצוות לא המתין לציווי כי הוא יוכל לקיימן שוב כשיהיה מצווה. קיומן כשאינו מצווה אינו מפחית מהמצוה כשיהיה מצווה והוא יוכל לקיימה במלואה. מה שאין כן מצות מילה, שאם יקיימה כשאינו מצווה לא יוכל לקיימה שוב כשיהיה מצווה. ■

חז"ל אומרים: 'אמר רב: "קיים אברהם אבינו כל התורה כולה וכו' אמר (רב) (רבא) ואיתימא רב אשי: "קיים אברהם אבינו אפילו עירובי תבשילין" (יומא כח:). ומדוע, אם כן, דוקא במצות מילה המתין עד לציווי מפורש שקבל מהקב"ה?
הרבה תשובות ניתנו לשאלה זו. בעל 'תרומת הכרי' מסביר כי נאמר: שגוי פסול למול אחרים ואפילו אם הוא עצמו מהול. "המול? מול" דברה תורה כלשון בני אדם. איתמר; מנין למילה בעובד כוכבים שהיא פסולה? דרו בר פפא משמיה דרב וכו' ורבי יוחנן: "המול? מול" (בראשית יז יג) מאי בינייהו? ערבי

מהול' (עבודה זרה כז). קודם שנצטווה היה דינו של אברהם כבן נח, שאינו מצוה על המילה, לכן לא יועיל מעשה המילה מאומה. מה שאין כן אחרי שנצטווה שהוא כישראל ערל שכשר לימול.
רבי אברהם יהושע מאפטא הסביר

פרשת 'לך לך'

"וַיֹּאמֶר אֲבָרָם אֶל לוֹט

אֵל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינְךָ"

מדוע מוטעמות התיבות "אל נא" בטעמים המפסיקים ביניהם ובין המשך הפסוק?

עוד לא יהיה עני ומקולל כל כך וממילא קללתו לא תהיה גדולה ביותר.

"וַיִּלְךָ אֲבָרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו ה' וַיִּלְךָ אֹתוֹ לוֹט וְאֲבָרָם בֶּן חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בְּצֵאתוֹ מִחֶרֶן" (יב ד)

פנינים לפרשה

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אֲבָרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְמֹלַדְתֶּךָ וּמְבֵית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָבְךָ" (יב א)

כתב רבינו בחיי להעיר: כי קודם שיזכיר הכתוב **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אֲבָרָם"**, היה ראוי להודיענו את מעלותיו ומדותיו של אברהם אבינו, כדי שנכיר מי הוא ואחרי כן יזכיר את הדבור שדבר אליו הי"ת וכמו שעשה כן אצל נח ומדוע נשתנה הדבר אצל אברהם שמיד פתח הכתוב באמירה שאמר לו ה'. ויש לומר: כי כבר גלה לנו הכתוב בפרשה שלמעלה, על מעלתו הגדולה ברמוז במלת **"אור פְּשָׁדִים"** וכמו שנתבאר שם. וע"ש לעיל בפסוק כ"ח מה שהאריך בענין **"אור פְּשָׁדִים"**.

"וְאֲבָרָכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ אָדָּר וּנְבָרְכֶיךָ כֹּף כָּל מְשַׁפְּחַת הָאֲדָמָה" (יב ג)

יש לדקדק מדוע אצל **"מְבָרְכֶיךָ"** אמר תחילה **"וְאֲבָרְכָה"** דהיינו: ברכתו של הקב"ה. ואילו אצל **"וּמְקַלְלֶיךָ"** אמר רק אחרי **"וּמְקַלְלֶיךָ"** תיבת **"אָדָּר"** דהיינו: קללתו של הקב"ה.

ומובא בספר 'קול אליהו' בשם הגר"א מוילנא זצ"ל: שביאר את הדבר כך, ידוע שברכתו של העשיר מרובה היא משל העני, שהרי יש לו מושגים וידיעות נכבדות בטובות העולם והנאותיו וממילא יודע איך ובמה לברך את הראוי לברכה. ומאידך ההיפך הוא בענין הקללה, שקללתו של העני מרובה ביותר מקללתו של העשיר, שהעני יודע ומבין טוב בצרות העולם ומרותיו לפרטי פרטיהם. לכן אצל הברכה אמר תחילה **"וְאֲבָרְכָה"**, כלומר: שה' המברך עשיר בשעת הברכה וממילא ברכתו תהיה מרובה ביותר, מה שאין כן אצל מקללך אמר רק אח"כ **"אָדָּר"** אותו, כלומר: שבשעת הקללה

חכמה: שמשעת חטא אדם הראשון מצינו בתורה לשון **"וַיֹּאמֶר ה' "** ולא **"וַיִּדַּע ה' "**. רק משעה שבא אברהם לארץ ישראל הזדכך חומרו עד כי שב להיות בדרגת האדם קודם החטא ושוב נאמר בו הלשון: **"וַיִּדַּע ה' אֶל אֲבָרָם"** ועיין שם שהאריך לבאר בזה את הפסוק **"וּמְבָרְכֶיךָ אָדָּר"** (איוב יט כו) וזה הוא **"וַיִּדַּע ה' אֶל אֲבָרָם וַיֹּאמֶר"**. היינו: שמתחילה ראה אותו אף בלא אמירה. וזה הוא גם כן כונת הפסוק פה: **"וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' "**, היינו: שראה אותו קודם האמירה שלא חצץ החומר מאומה. וכן כונת הפסוק: **"וַיִּדַּע אֶל אֲבָרָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב"** (שמות ו ג) וכן תמצא אצל כל אחד מהאבות **"וַיִּדַּע אֵלָיו ה' "** (בראשית יח א) ודו"ק היטב.

"וַיִּלְאֲבָרְם הַיִּטִּיב בְּעִבְרָה וַיְהִי לוֹ צֵאן וַיִּבְקֶר וַיְחַמְרִים וַעֲבָדִים וְשִׁפְחֹת וְנָתַתּוּ וַיִּגְמְלִים" (יב טז)

כתב רבינו הגר"ח קנייבסקי שליט"א בספר 'טעמא דקרא': מה שהכניס הכתוב את העבדים והשפחות באמצע ספור הבהמות, נראה שרצה לסמוך את העבדים לחמורים ואת השפחות לאתונות. כמו שכתוב בגמרא: **"עם הדומה לחמור"** (יבמות סב.). (ועיין עוד במה שכתב בזה בספר 'משך חכמה' בפר' ויצא ל, מג).

"וַיַּעַל אֲבָרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ הַנְּגִבָה" (יג א)

כתב המלבי"ם: אמר הכתוב **"וְלוֹט עִמּוֹ"** ולא אמר הכתוב כדלעיל **"וַיִּלְךָ**

הנה בפסוק הבא שוב מוזכר: **"וַיִּנְקַח אֲבָרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֵת לוֹט בֶּן אָחִיו"** (בראשית יב ה) והדבר טעון ברור, לשם מה התורה חוזרת על לקיחת לוט פעם אחר פעם? וביאר בזה בספר 'בית הלוי', שאברהם נהג בלוט כמו שצריכים בית דין לנהוג בגרים הבאים להתגייר, שההלכה היא: שהבא להתגייר לא מקבלין אותו לכתחילה מיד, אלא מנסים לדחותו מדרכו זו בטענות שונות; **"כשבא להתגייר, אומרים לו: מה ראית שבאת להתגייר? או, אתה יודע שישאל בזמן הזה דחופים סחופים ומטורפים ויסורים באים עליהם?"** (שו"ע רסח ב). ורק אם הפציר שוב ושוב מקבלין אותו כראוי. וכמו שמצינו אצל נעמי: שבתחילה אמרה לרות וערפה **"וַתֹּאמֶר נְעֻמִי שְׂכֵנָה בְנֹתִי לָמָּה תִּלְכְּנֵה עִמִּי"** (רות א יא) ורק לאחר מכן כשראתה שרות מתאמצת כל כך ללכת איתה קבלה אותה. כמו כן נהג אברהם אבינו בלוט כאן, בתחילה לא לקח אברהם עמו את לוט, אלא שלוט הוא זה שנדבק בו והלך מעצמו אחריו ורק לאחר מכן כשראה אברהם שלוט מתעקש כל כך לילך עמו, אז קירבו גם הוא והוליכו עמו ואז נאמר בו הלשון: **"וַיִּנְקַח אֲבָרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֵת לוֹט בֶּן אָחִיו"** מה שאין כן בתחילה נאמר הלשון: **"וַיִּלְךָ אֹתוֹ לוֹט"** (בראשית יב ד) שלוט הוא זה שהלך מעצמו עם אברהם.

"וַיִּדַּע ה' אֶל אֲבָרָם וַיֹּאמֶר לְיִרְעָה אֲתָן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' הַנְּרָאָה אֵלָיו" (יב ז)

כתב רבינו מאיר שמחה בספרו 'משך

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

מה טעם ופשר שינוי הלשון בזה? וביאר רבנו ה'חתם סופר' טעמו של הדבר ואלו דבריו: לעיל היה רעב בארץ ולא מצאו נחת בשיבתם שם וכמו שנאמר: **"וְשָׂמְמוּ עָלֶיהָ אֲבִיכֶם"** (ויקרא כו לב), לכן לא כתוב בו לשון **"ישב"**, שלא היתה ישיבתם שלמה בארץ. (ועיין ברש"י).

"נִיאָמַר אַבְרָם אֶל לוֹט אֵל נָא תְּהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין רְעִי וּבֵין רְעִיךָ כִּי אֲנִישִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ" (יג ח)

כתב רבינו החתם סופר: תיבות **"אל נא"** מוטעמות בטעמי המקרא בנגינת הפשטא שהיא נגינה המפסקת, בכדי להפסיק בין ההמשך והרי זה כאומר: **"אל נא"**, אלא תהי מריבה בינינו, שמאחר שלוט היה רשע, אז אדרבה הפירוד ביניהם הוא לטובה ולברכה ומעונין בזה אברהם אבינו. ■

"וַיִּקְרָא שֵׁם אַבְרָם בְּשֵׁם ה' "? וביאר בזה בספר 'תפארת יונתן' כי מקודם שנתגדל שמו של אברהם, הוצרך להביא ראיות ומופתים נגד הבריות בכדי לקרוא **"בשם ה' "** ולפרסם אלקותו, לכך נאמר לעיל סתם בלא הזכרת שמו של אברהם. **"וַיִּקְרָא בְשֵׁם ה' "** אבל עכשיו שנתגדל שמו במצרים עד למאד, היה די כשקרא בשמו בשם ה' בכדי לקרב את כולם לעבודת השי"ת, כי כל אחד היה מחשיב עצמו להיות נתלה באברהם שהוא אילן גדול להאמין בה' ולכך דייק הכתוב ואמר: **"וַיִּקְרָא שֵׁם אַבְרָם בְּשֵׁם ה' "**.

"וַיְהִי רֵיב בֵּין רְעִי מִקְנֵה אַבְרָם וּבֵין רְעִי מִקְנֵה לוֹט וַהֲכַנְעֲנִי וַהֲפָרְזִי אֲזַ יֵשֵׁב בְּאַרְצִי" (יג ז)

בתחילת הפרשה מוזכר רק: **"וַהֲכַנְעֲנִי אֲזַ בְּאַרְצִי"** (יב ו) ולא כתוב תיבת **"ישב"**,

אתו לוט". והחלוק בין שני הלשונות הללו שתיבת **"עמו"** **"מורה על השוה"** (פירוש התו"ה קדושים מא) ואילו תיבת **"אתו"** מורה על הטפל הסמוך לעיקר. ולפי שתחילה היה אברהם העשיר והרב בנכסים והיה לוט נטפל אליו כתב בלשון: **"אתו"**. מה שאין כן עתה שוב לא היה לוט טפל לאברהם, כי גם הוא היה כבר עשיר ומרובה בצאן ובקר ולא היה סר עוד למשמעת אברהם, לכך כעת נכתב בלשון **"עמו"**.

"אֵל מְקוֹם הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה שָׁם בְּרֵאשִׁיטָה וַיִּקְרָא שֵׁם אַבְרָם בְּשֵׁם ה' " (יג ד)

בפסוקים לעיל נאמר: **"וַיִּבְנֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' וַיִּקְרָא בְשֵׁם ה' "** (בראשית יב ח) ולא אמר הכתוב: **"וַיִּקְרָא שֵׁם אַבְרָם"** ולמה כאן שינה הכתוב לשונו ואמר:

מחשבה אחת של מוסר

גודל כחה של תאות הלב כנגד השכל המזוקק והברור

יש להתפלא ולהשתומם, שדוקא אלו האומות חטאו ופשעו לאחר מכן הרבה מאד, עד אשר אבדו כליל את זכות קיומם על האדמה ונהפכו ונאבדו מן העולם במהפכת סדום ועמורה. ומן התמיהה והפליאה איך שכחו לגמרי כי יש אדון לעולם ולא הבינו כי יש עונש ונקם ושילם על העון, עד שאכזריותם עלתה למעלה ראש מה שאין בשכל האדם כלל להבינו והלא בקצת יושר לב ונגיעה קלה בשערי הדעת וההגיון לא היו מגיעים למצב ירוד ומבהיל שכזה, אתמהא!

אלא היה זועק רבי אליהו לופיאן זצ"ל: **אנו רואים כאן שהאדם שהתרגל לחיות על פי מידותיו ותאוותיו ולא שם אל לבו לעמוד ולהתגבר כנגד החשק והרצון אשר בקרבו, מיד כשעולה בלבו איזו שהיא תאוה הרי הוא רץ אחריה בכל כחו וגלי ים הדמיון בעונג אשר ימצא במילוי תאוותיו הולכים וסוערים עליו מכל צדדיו ואף ששכלו יאמר לו כי רע ומר עד מאד תהא אחריתו, לבו בריא לו כאולם ולא יזוז כמלא נימה מתאוותיו, הולך הוא שובב אחר יצרו ושוקע ויורד אל מעמקי שאול, עד כי איננו! בינו נא זאת.** ■

כי מטא התם, שרינהו לסיפטא, חזנהו דמלו עפרא, בעא מלכא למקטלינהו לכולהו, אמר: **"קא מחיכו בי יהודאי?"** אמר: **"גם זו לטובה"**. אתא אליהו, אדמי ליה כחד מינייהו, אמר ליה: **"דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבוהון הוא"** (תענית כא). שמשלח ליתן דורון למלך והחליפוהו במלון לעפר וכשהגיע אמרו שמה מן העפר של אברהם אביהם שנהפך לחצים וכו'. ואכן לאחר המלחמה יצאו המלכים לקראתו ובראשם מלך סדום ומבואר במדרש: **"עמק שנה"**

ששם הושוו כל האומות וקצצו לו ארזים ועשו לו בימה והושיבוהו למעלה והיו מקלסין אותו ואמרו: **"שמענו אדני נשיא אלקים אתה בתוכנו"** אמרו לו: מלך אתה עלינו! נשיא אתה עלינו! אלקים אתה עלינו! (ילקוט שמעוני בראשית יד רמז עב). שעשו לו בימה גדולה לישב עליה ואמרו לו: **"מלוך אתה עלינו"** וכו' והיה אברהם מפרסם שבחו ואלוקותו של הקב"ה. וכיון שנתפרסמה אלוקותו בצורה נמרצת ומוחשית כל כך, היה מן הראוי לצפות בפרט ממלכויות אלו להיטיב דרכם כמצות הבורא יתברך. ומה מאד

"וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁפָּה אָחִיו וַיִּרַךְ אֶת חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׂמֵנָה עֶשֶׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד דָּן" (בראשית יד)

אברהם אבינו עם חניכיו נלחם כנגד ארבעה מלכים ואומות גדולים וחזקים עד מאד, שכבר נצחו את חמשת המלכים והוסיפו עוד להכות בדרך הילוכם אומות רבות כמו שפירש רש"י ועל אף גבורתם הרבה ניצחם אברהם וחניכיו. ויודעים דברי הגמרא: **אמר ליה: "דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבוהון הוא דכי הוה שדי עפרא הוה סייפיה גילי הווי? גירי דכתיב: "יתן קעפר חרבו פקש נרף קשתו"** (ישעיה מא ב) (תענית כא). שאירע לו נס להתנוסס והיה זורק עפר ונהפך עליהם לחצים, נס גלוי ומפורסם לעין כל, שהיה מפורסם עוד מאות ואלפי שנים לאחר מכן, כידוע מהספור המובא בגמרא על נחום איש גמזו: **"ייזיל נחום איש גם זו דמלומד בניסין הוא! שדרו בידיה מלא סיפטא דאבנים טובות ומרגליות, אזל, בת בהוא דירה בליליא. קמו הנך דיוראי ושקלינהו לסיפטיה ומלונהו עפרא. למחר כי חזנהו, אמר: "גם זו לטובה"**.

מעשר שני או עני בשמיטה

מערכת 'חברותא'
מיוחדת ל'גנזי המלך'

שאלה: מעשר בשנה השביעית - האם צריכים להפריש בה מעשר שני או מעשר עני?

תשובה: כתב בשו"ת מנחת שלמה: (חלק א לו) בשו"ע יו"ד כתב הרמ"א בהגה: (סימן שלא יט) 'אם עכו"ם מכר פירות בשביעית לישראל וגמר מלאכתו ביד ישראל, חיבים בתרומה ומעשר. ומפריש מעשר עני, כדין עמון ומואב'. ומקורו של הרמ"א הוא מדברי ה'בית יוסף': שהביא כן מה'כפתור ופרח', שכתב בסוף פרק מז אבל מי שלא חל עליו שביעית, כמו הגוי, פירותיו הם בחיוב תרומות ומעשרות. ואם כן, עכשיו בימינו בארץ ישראל שרוב פירותינו משל גוים הם, בדין הוא שיהיה נוהג בהם דין המתנות בשביעית. אלא, שמעשר שני יהיה מעשר עני ולא שני, משום עניים, כטעם עמון ומואב, שאחר שפירות הגוים אין בהם דין שביעית הוי להו בשביעית כפירות עמון ומואב, שמפרישין המתנות על הסדר.

גם הגר"א ז"ל כתב שם על מה שכתב הרמ"א שמפרישין מעשר עני וז"ל:
'כמו'ש במתני' דידיה שם: 'אמר רבי טרפון: מצרים שהיא קרובה, עשאוה מעשר עני, שיהיו עניי ישראל נסמכים עליה בשביעית, אף עמון ומואב שהם קרובים, נעשים מעשר עני, שיהיו עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית' (משנה ידים ד ג) וכל שכן בארץ ישראל עצמה' עכ"ל.

במסכת ידים: **'השיב רבי אלעזר בן עזריה: בכל חוצה לארץ, עמון ומואב חוצה לארץ, מה בכל מעשר שני בשביעית, אף עמון ומואב מעשר שני בשביעית' (ד ג) נחלקו ר' טרפון ורבי אלעזר בן עזריה לענין עמון ומואב שפירותיהם חיבים מדרבנן במעשר גם בשנה שביעית, אם מפרישים מעשר שני או מעשר עני.**

ומבואר שם, שאילו היו הפירות שבא"י חייבין בתרו"מ גם בשנה שביעית, היו צריכים ודאי להפריש מעשר שני ולא מעשר עני, מפני שכך הוא סדר השנים, שלאחר שנה של מעשר עני מפרישין

בשנה שלאחריה מעשר שני. וכיון דבשנה ששית מפרישין מעשר עני, יש להפריש בשביעית מעשר שני.

ומטעם זה מבואר, כי בשעה שתיקנו הנביאים להפריש תרו"מ גם בבבל, הצריכו להפריש שם בשביעית מעשר שני ולא מעשר עני. ומה שבמצרים וגם בעמון ומואב מפרישין מעשר עני בשביעית, הוא רק כדי **'שיהיו עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית'** והיינו: כיון שבא"י אין מפרישין כלל בשנה שביעית, לא מעשר שני ולא מעשר עני, לכן באותם המקומות שחכמים גזרו שם חובת מעשר התחשבו עם צורך העניים שהיה באותו זמן ותיקנו

להפריש מעשר עני במקום מעשר שני. ונראה לפי זה: אף שפירות שנת השמיטה הם הפקר ואין בהם לא תרומות ולא מעשרות כלל, לא ראשון ולא שני ולא מעשר עני, מכל מקום, אם יתכנו פירות של שנה שביעית שהם כן חיבים בתרו"מ, הרי אם חיובם בתרו"מ הוא מן התורה ודאי חיבים להפריש מהם מעשר שני כפי סדר רוב השנים. ואם הפריש מעשר עני במקום מעשר שני הרי הם טבל גמור. ואף גם בזמן הזה, שכל עיקר חיוב תרו"מ אינו אלא מדבריהם (חז"ל), מ"מ, כיון שלא נזכר בשום מקום שהחכמים ראו צורך לשנות סדר המעשר מכפי שהיו חיבים בזמן הבית, מסתבר שגם בזמן הזה מפרישין רק מעשר שני ולא מעשר עני. ואף טבל כזה שכל עיקר חיובו בהפרשת תרו"מ גם בזמן הבית אינו אלא מדבריהם, מ"מ, כל שעיקר תקנתו לא היה כלל משום צורך עניים כמו מצרים ועמון ומואב, מסתבר שדומה לבבל ושאר כל הארצות, שמפרישין בהם בשביעית מעשר שני כסדר רוב השנים ולא מעשר עני.

וכיון שכן: נראה שלדעת מרן הב"י, הסובר והפקירא דשביעית לא הוי כלל אפקעתא דמלכא וסובר נמי דטעמא דפירות שביעית פטורין ממעשר הוא לא מחמת קדושתם אלא מפני שהם הפקר הואיל והבעלים חיבים להשמיט ולהפקיר כל גידולי שנה זו וגם סובר משום כך שאם עבר ישראל על העשה: **'השביעית תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני עמך'** (שמות כג יא) וגדר כרמו בשביעית ולא הפקירו, פירותיו חייבין מן התורה בתרו"מ כיון דאיהו לא אפקריה, שלפיו צריכים שפיר להפריש מהם מעשר שני ולא מעשר עני, כיון שלפי סדר השנים חשיב שנת השבע שנה של מעשר שני ולא מעשר עני.

וכמו כן נראה, דלדעת ה'פאת השלחן': (כלל כב ט) שהכריע הלכה למעשה שאין דין של ראש השנה לאילנות בט"ו בשבט אלא לענין ערלה, או לענין סדר השנים של מעשרות אם מעשר שני או מעשר עני וכן לענין זה שאין מעשרין מפירות שגדלו בשנה זו על פירות שגדלו גם בפירות האילן רק אחד בתשרי הוא ראש השנה ולא ט"ו בשבט, שלדבריו פירות האילן שחנטו או הגיעו לעונת המעשרות בשמינית, בין ר"ה ובין ט"ו בשבט, כיון שאין להם קדושת שביעית ואינם הפקר וחיבים מן התורה בתרו"מ, צריכים ודאי להפריש מהם מעשר שני ולא מעשר עני, כיון שחיובם במעשר הוא מעיקר הדין ולא משום תקנת **'שיהיו עניי ישראל'.**

ולהדיא מצינן הכי בתוס': שכתב לענין אתרוג של ששית הנלקט בשביעית, שאם ננקוט שלענין שביעית הולכין אחר חנטה ולענין מעשר הולכין אחר שעת לקיטתו, **'אהני לן האי שלא נלך אחר שנה ששית לנהוג בו מעשר עני, (אלא) יתן בשביעית מעשר ראשון ומעשר שני, דלא מיקרי "שנת המעשר" (דברים כו יב) שאין נוהג בה מעשר שני אלא שלישית וששית. אבל בשביעית ינהוג בה מעשר ראשון ומעשר שני. (רי"ד ר"ה טו).**

וכמו כן נראה דפירות חו"ל שגדלו בשנה שביעית ונכנסו לארץ ונתמרחו בארץ ישראל ע"י ישראל, דמבואר ברמב"ם: שחייבין בתרו"מ, צריכים ג"כ להפריש מהם מעשר שני ולא מעשר עני! (תרומות פ"א כב) ■

כנס יחודי לנשים לזכרה של רחל אמנו

הנך מוזמנת ליום עיון במעמד אדיר ומיוחד
שבו נעלה את שלהבת אשת החיל
ונסמן את מסלולה המואר בדמועות ותפילה
של האמא היהודיה

בתכנית

♦ הרבנית **אביבה ויסמן** תח"י בהרצאה מאלנת
ומצגת מיוחדת **על השבויים**

♦ **הרב מיכאל לסרי** בהרצאה מיוחדת
"דמעות של אמא"

ומעמד אדיר ומרכזי

הרב הצדיק המקובל

ראש ישיבת "השלום" בי-ם

הרב דוד בצרי שליט"א

שיאציל מברכותיו בעת רצון זו

ובגן הרב יצחק בצרי שליט"א

יום העיון יתקיים א"ה באולמי "הדודאים" המפוארים
רח' הירקון 57 ב"ב (ליד קניון איילון)
ביום שלישי י"א מר חשון תשס"ח (23.10 למנינם)
משעה 9:00 - 17:00 בבוקר

כולל ארוחת צהרים עשירה וכבוד עשיר במשך כל היום
מנחה - הרבנית לסרי

הרשמה מראש חובה בטל':

050-4119222 050-4119413

דרוש

נהג משאית

רשיון ג'

+ עבודות מחסן

העבודה

באזור המרכז

050-67-888-67

מרפאת שיניים שן וחסד

בידיה ויניק
מקצועי ללא
תשלום

נוסד בשנת 1982

♦ כתר חרסינה 570 ש"ח

♦ שתל 1.490 ש"ח ♦ תותבת 1.590 ש"ח

♦ תותבת גמישות ללא וויס 2.990 ש"ח

♦ ישור שיניים החל מ-4.800 ש"ח

רח' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק

052-8448443 ♦ 03-5794757

יעמדו על הברכה

מארקו בן אלירה
ברכה למשפחתו והצלחה בעסקיו

לעילוי נשמת
אליהו בן רינה ועזרא אהרוני

אליהו בן גזאלה
שיצליח ללמוד תורה בקביעות

ראובן בן ריבה רונית
רפואה, זיווג הגון ופרנסה

אנג'לו בן ג'יורדיטה יהודית
בריאות וברכה והצלחה בעסק

איתן בן ריבה רונית
זיווג הגון, בריאות ופרנסה טובה

דוד בן רינה
בריאות לכל המשפחה
והצלחה בעסק

ויצמן בן נעימה
בריאות איתנה
הצלחה ופרנסה בשפע

סטפאנו בן פראנקה
ברכה לכל משפחתו
והצלחה בעסק

ריבה רונית בת איטה
רפואה שלמה, בריאות אושר ונחת

אלאונורה בת אדה
רפואה שלמה

ספיר בן ריבה רונית
יחזור בתשובה שלמה
בריאות איתנה והצלחה

אלברטו בן אלאונורה
חיווק בשמירת המצוות והתורה

שחף בן כרמלה
בריאות, שלא יצטרך לעבור את הניתוח
סיגלית בת רחל
לזרע קרש ופרנסה

מישל בת אלאונורה
תזכה לנחת רוח ושלום בית

לעילוי נשמת
אליהו חיים אוזן בן גמרה

חיים בן מסעודה
ברכה והצלחה

רפאל בן תקוה וליזי בת ג'ניה
למצאית בית וברכה לילדים

קלאודיו בן אסתר
יזכה לשפע של ברכה בעסק

אברהם מרדכי בן חנה בת שבע שרה
ולמלכה הנלא בת הינדה בלה בריינא
שלום בית אמיתי בקרית נחת מהילדים

כל המעונין לזכות ולהיות שותף בהפצת
420,000 עמודי התורה של 'גנזי המלך' בכל

שבוע, יתרום 500 שקלים לע"נ, רפואה,

זיווג, הצלחה, פרנסה, זרע חי וקיים וכו'

ויקבל פרסום בקוביה כדלעיל

050-6500666

03-6762226

להרויח בגדול!

בתכנית 'כח כפלים'

מלאו הוראת קבע זו על סך \$28*

ותקבלו

<p>חינם!</p> <p>טיול לאתרים בצפון</p>	<p>חינם!</p> <p>קלטות וידאו, CD, טייפ וספרים</p>
<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי ל'גנזי המלך'</p>	<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי לעתון 'ארבע כנפות'</p>
<p>חינם!</p> <p>סוף שבוע ששי שבת עם הרב אמנון יצחק</p>	

תאריך: _____ הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מייניומס

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1. אני/נו הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

ר' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בית _____ פלאפון _____

קוד מסלוקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק					
בנק	סניף								
				2	3	9	2	קוד מוסד	

נותן/ים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו הנ"ל בסניפכם, בנין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי ממוכן, או שימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
 2) ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממוני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מששעים ימים ממועד החיוב, אם אוכזר/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו (3) ידוע לי/נו כי הפרטים שציינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לי/נו כי סכומי החיוב ע"י ההרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכל לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו. (6) הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, וידוע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת ההוראות אלו ממוני/מאתנו.

פרטי ההרשאה:

1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מנת לעת ע"י "שופר" ע"י (העקרונות לקביעתם):
2. בדרי החיוב: (סמן במשבצת המתאימה)

\$ 28 זכאות ליחיד	☐
\$ 56 זכאות לזוג	☐

חתימת בעל/י החשבון _____

לחייב בתאריך: _____
 20 לחודש _____
 30 לחודש _____

תורם נכבד, שים לב: הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את הטופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-6777779